

IV

ΝΕΥΜΑΤΑ ΑΠΟ ΨΗΛΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΧΑΜΗΛΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΙΛΕΤΣΙΟΣ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

124

*Ἡ μεταφυσικὴ εἶναι ἡ μόνη ἀκριβὴς ἐπιστήμη.
Καὶ ἡ ἠθικὴ, ἡ μόνη ἀνακριβής.*

125

*Ἀπὸ τὸν ὑμέναιο τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ θεότητα
γεννιέται ἓνα μὴ μου ἄπτον : ὁ πολιτισμός.*

126

*Ἡ καρδιά : ἐπίγεια ὄψη τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ὁ
νοῦς : ἐπουράνια ὄψη τῆς γῆς.*

127

Ὁ ἄνθρωπος: ὅταν πράττει, ἔχει τὸ πνεῦμα
τῆς ἀθανασίας καὶ τὸ ὕφος τοῦ θανάτου· κι-
ὅταν σκέπτεται, ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ θα-
νάτου καὶ τὸ ὕφος τῆς ἀθανασίας.

128

— Τί εἶναι ἡ ψυχὴ; — Ἡ ματαιοδοξία τοῦ σώ-
ματος καὶ ἡ μισαλλοδοξία τοῦ πνεύματος.

129

Ἡ σιωπὴ: τέχνη ἀνώφελη. Καὶ ὁ λόγος: τέ-
χνη ἀνεύθυνη.

130

Ἡ ἡθικὴ παραχωρεῖ στὸ Θεὸ τὴ μόνη θέσιν
ποῦ ἔμεινε κενὴ γιὰ νὰ καθήσκει ὁ ἄνθρωπος.

131

Ἡ ἐλπίδα εἶναι «μὴ μου ἄπτου» στὰ τοπία
τοῦ νοῦ καὶ «μὴ μὲ λησμόνει» στὰ τοπία
τῆς καρδιᾶς.

132

Ἡ ἐγκατάλειψη μᾶς φέρνει ἀντίκρου στὸ Θεὸ
καὶ ἡ ἀγάπη μᾶς φέρνει ἀντίκρου στὸ Δαίμονα.

133

Παραλλαγή στο Νίτσε : «'Αν ὑπῆρχε Θεός,
πῶς θὰ ὑπέφερε νὰ εἶναι Θεός ;' Ἀρα
δὲν ὑπάρχει Θεός».

134

Ὁ θάνατος : ὅταν ἀπευθύνεται σὲ μιὰ πολιτι-
σμένη ψυχή, μιλάει μὲ βαθεῖα πάντα
φωνή καὶ πάντα μὲ στίχους.

135

Γιὰ τὸ Θεὸ ὅλα εἶναι δυνατά. Γιὰ τὸν ἄνθρω-
πο ὅλα εἶναι πιθανά.

136

Ὁ Θεὸς μ' ἐπλάσε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν
του, γιὰ νὰ πλάσω ἕναν κόσμον κατ' εἰκόνα
καὶ ὁμοίωσίν μου.

137

Ὁ θάνατος βλέπει τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος
ἀκούει τὸ θάνατο.

138

Οἱ ἄνθρωποι ζοῦν κρύβοντας τὸ θάνατο ἀπὸ
τὰ μάτια τῆς ζωῆς καὶ πεθαίνουν κρύβοντας
τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ θανάτου.

139

Σὲ τί χρησιμεύει νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου γιὰ
τὴν ὑπαρξὴ τῆς ψυχῆς, ὅταν δὲν μπορῶ νὰ τὸν
πείσω γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ὑπερου-
ράνιου κόσμου;

140

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ παρελθὸν τοῦ Θεοῦ καὶ
ὁ Θεὸς εἶναι τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου.

141

Τὰ ὄνειρα δὲν ἐπιζοῦν στοὺς λογισμούς, ὅπως
οἱ χρυσαλίδες δὲν ἐπιζοῦν στὶς πεταλοῦδες.

142

Ἡ ἀγάπη τοῦ αἰώνιου ἀνθίζει στὸ δέντρο τῆς
προσδοκίας, ποὺ φύεται στὸ ἔδαφος
τῆς Ἀνάγκης.

143

Τὸ πνεῦμα δὲν ὑπακούει ποτὲ στοὺς νόμους
τῆς καρδιᾶς. Ἡ καρδιὰ ὅμως κάποτε ὑπακούει
στοὺς νόμους τοῦ πνεύματος.

144

Οἱ εὐγενικοὶ ἄνθρωποι κατηγοροῦν συχνὰ αὐ-
τοὺς ποὺ τοὺς ἀπάτησαν. "Ὅμως τοὺς κατη-
γοροῦν μὲ στοργή, μὲ λύπη ἢ μὲ παράπονο.

145

Βρίσκει λόγους γιὰ ν' ἀγαπᾷς τὴ ζωή, ἀκόμη
καὶ τὴν ὥρα ποὺ σὲ πληγώνουν ὁ πόνος, ἡ
ἀνία, τὸ δέος, τὸ μῖσος, ἡ ἀπελπισία...